

Thulesen Dahl, der gjorde opmærksom på, at det ikke var indvandrersprog, der blev beskyttet, og det er det jo heller ikke. Det står der.

Men i nogle tilfælde i andre lande er det jo nemlig indvandrede folk, det beskytter. Det er det ikke i det danske tilfælde. Det er grænsen, der har flyttet sig uden om tyskerne, og Færøerne og Grønland, der er blevet tilsluttet Danmark.

I nogle af de østeuropæiske lande er det til gengæld indvandrere, der er flyttet ud, og der gælder det altså indvandrere, men altså bare nogle tidligere indvandrere. Så det er sådan en sjov sætten grænser, nu er det altså slut med, at man tager hensyn til indvandrere åbenbart.

Fra nu af er det altså bestemt, hvad det er for nogle sprog, der er i de lande. Det kan man godt undre sig en smule over, men sådan opfatter jeg det faktisk.

Óli Breckmann (KF):

Hr. formand, den rigtige dansk-færøske sprogstrid sluttede i 1938 med ophævelse af skolelovens § 7, der siden 1912 havde forbudt anvendelse af færøsk som undervisningssprog. Med hjemmestyreloven af 1948 blev færøsk hovedsproget på Færøerne, mens dansk skal læres omhyggeligt og kan også bruges administrativt.

Og derfor beklager jeg nu over 50 år senere en tovrækning mellem landsstyret og regeringen om, hvorvidt færøsk skal omfattes af EU-pagten om regionale og mindretalssprog. Det er nok en kommunikationsfejl, der oprindelig opstod, idet lagmand Joensen ved sidste landsstyre på falderebet i marts i fjor meddelte regeringen sin tilslutning til, at pagten ratificeredes med territorial virkning for Færøerne.

Lagmand Joensen informerede netop sit landsstyre om sin personlige beslutningstagen i fjor, at Færøerne kunne tiltræde pagten. Normalt vil Lagtinget parallelt med Folketinget i dette tilfælde stemme om en beslutning om en konventions ikrafttræden for Færøerne, selv om landsstyret først over for regeringen altid vil tilkendegive sin holdning. Og det har så dette landsstyre endelig gjort i sit svar af 26. november i år til regeringen, hvori landsstyret ikke vil tilstede, at pagten om regionale mindretalssprog får gyldighed for Færøerne.

Regeringens problem forstår jeg godt. Udenrigsministeren vil gerne være i front, som Danmark plejer, når det drejer sig om menneskerettighedernes bonede gulve. Det tyske mindretal er Danmarks gode samvittighed, og det får sin

status styrket i fortsættelse af aftalerne fra 1955 og senere.

Færøsk og grønlandsk sprog er også direkte nævnt i beslutningen og dermed i pagten som Danmarks ansvar. Eftersom det ikke er lykkedes landsstyret at få denne første behandling af folketingetsbeslutningen udsat en smule, så bøjer vi os selvfølgelig for denne afgørelse. Det er sket før og gør det uden tvivl igen, at en international konvention, som Danmark har tiltrådt, venter i måneder og år med at blive behandlet og tilstedt af Lagtinget, og nogle når endda aldrig dertil.

Men i dette tilfælde haster det nok noget mere, idet Færøernes sprog specifikt er en del af den danske forpligtelse af denne EU-pagt. Og jeg har stor forståelse for, at en undtagelse i pagten ville gøre den meningsløs for de mange små sprog rundtomkring, som virkelig er truet.

Med hensyn til det færøske har regeringen nok gjort sig klart, at der er langt fra færøsk sprog som et regionalt kulturfænomen under hjemmestyreloven og i rigsfællesskabet siden 1948 og så til landsstyrets nuværende bestræbelser i kommende forhandlinger med regeringen om det færøske sprog som det selvstændige Færøernes nationale sprog på alle områder.

Denne sags forløb understreger desuden noget, som det nuværende landsstyre arbejder med at få afklaret, og det er den kompetence, som landsstyret må sikre sig i den kommende aftale med regeringen om suverænitet for Lagting og landsstyre i alle færøske anliggender. Vi bør jo ikke fortsætte på denne måde med danske ministerier, som træffer deres beslutninger fjernt fra Færøerne om vores forhold deroppe i Nordatlanten, som det færøske folk og dets folkevalgte myndigheder efterfølgende skal bøje sig for.

Udenrigsministeren har skriftligt forsikret, og det er jeg glad for, at regeringen og landsstyret udsteder en fælles erklæring, som kan afgives i forbindelse med en ratifikation af pagten, hvor færøsk betegnes som hovedsprog på Færøerne. Jeg vil endda gå så langt som at håbe, at man foreslår, at man bestemmer sig for, at færøsk skal være nationalsprog på Færøerne.

Jeg vil derfor henstille til Folketinget og regeringen om at støtte udenrigsministerens tilsagn om, at denne beslutning ikke endeligt vedtages, før landsstyret og regeringen har haft de nødvendige forhandlinger og har indgået en aftale.

Jeg har også noteret mig udenrigsministerens løfte om, at en kommende rapportering om af-